

0722 531 385

646 518 1014

השבוע בקו

בכנסת המאוינים
סדרנו לימים אלו אוצר מיוחד של
שיעורי חול המועד
אוצר שיעורים נבחרים משובחי
המשפיעים שעלו על הקו בימי חורף
כש פוחה 30

ההתלהב

גליון שבועי לגילוי אור הגשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספ"ק כתר שם טוב

Table with 2 columns: יום, סימן. Rows: ראשון, שני, שלישי, רביעי, חמישי. Corresponding signs: רנט, רס, רסא, רסב - רסג, רסד.

פרשת קדושים תשפ"ב / גליון ר"ה

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

נקודה מושג דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שלישי

מחוברים ומובדלים - הייתכן?!

הקונפליקט הקשה והתמידי הזה, להימצא בעולם הגשמי ולא להישקע בו, להיות מחובר ובו בזמן להיות מובדל, איננו אקראי בסוגיית העבודה בגשמיות, אלא הוא גופא מטרת העבודה

על ידי שפעו וחיותו. ולהורות האמונה השלימה הזו, אזי נצטוו גם כן לילך בדרכיו יתברך שמו ולעסוק בגשמיות בחיבור והבדל. הנה הדבר ותתן מערנים לנפשך כי הם דברים עמוקים בחכמה. והנה שכתוב: 'כי קדוש אני ה' - נבדל מכל הנבראים, ואף על פי כן אני - אלקיכם' - מתייחס לכם ואני סיבתכם. הקב"ה בעולמו הוא מובדל ומחובר כאחד, הוא אין סוף ואין חקר, אבל גם מחיה את כולם. הוא רם על כל רמים, אבל מבלעדי לא יוכל היתוש להזיז כנף אחד. לכן כדי שנוכל להשיג את האמונה הזאת, שמצד אחד הוא אין קץ, ומצד שני הוא נמצא בכל דבר - עליו להתנהג גם כן בעצמנו. כך נוכל להשיג את האמונה הזאת.

ומכאן תשובה כבר גם לשאלה איך אפשר להתמודד עם הקושי האדיר הזה: הרי יהודי הוא חלק אלוהי ממעל, ואם השי"ת דרכו בכך, גם אנחנו יכולים להגיע לכך בנקל בעזרתו.

עבודת התאוות: להורות האמונה

אתה מבין?! - פנה ר' יעקב תלמידו - אתה מבין את עוצם העומק החדוש של האגרא דכלה?! בעצם יכולתי לענות לך בסגנון הנפוץ בכל ספרי החסידות, שרצונו יתברך דווקא ביתרון האור מתוך החושך; אלא ביתר עומק. דווקא בשמירת העינים כשיש ניסיונות. אבל בחרתי לענות לך בקטע הזה של האגרא דכלה, שהוא בעצם מחדש כאן עומק, והוא מגלה בעצם את עוצם הנקודה.

האגרא דכלה! אומר שהקונפליקט הקשה והתמידי הזה, להימצא בעולם הגשמי ולהתמודד עם ניסיונותיו, להיות מחובר ובו בזמן להיות מובדל, איננו אקראי בסוגיית העבודה בגשמיות, אלא הוא גופא מטרת העבודה. זה לא רק שהשי"ת רצה שנביא את האור מתוך החושך, אלא ביתר עומק. דווקא על ידי הקונפליקט הזה, אנחנו מבטאים את האמונה האמיתית. האמונה שמצד אחד לית מחשבה תפיסית ביה כלל, ומצד שני לית אתר פנוי מיניה.

כשיהודי יש לו עינים ויכול ליהנות מן העולם הגשמי, ועם כל זה הוא שומר עיניו, הוא מגלה שאפשר להיות מחובר ומובדל בו זמנית, וזהו לגמרי תכונה אלקית. בכך הוא מגלה את האמונה שהשי"ת נמצא בכל למרות שאין חקר לגדולתו. וכך בכל פרט בחיים הגשמיים, כשהוא נגשג גם לפרט הזה מתוך חיבור והבדל, היינו שהוא אמנם משתמש בו, אבל לצורך גבוה ומתוך מחשבות קדושות - הוא אומר שגם בפרט הזה נמצא השי"ת, הגדול והנורא והמובדל עד אין קץ, ובכל זאת מחובר עד שבלעדיו הכל אי אפשר.

בעצם, האגרא דכלה! מביא אותך לחשבון פשוט. כשאתה ניגש לכל דבר גשמי, ונקלע לקונפליקט הזה שאתה צריך להשתמש איתו ולא להתחבר - אתה יכול לחשוב על שורש הדבר. למה אני נמצא בקונפליקט הזה? כדי לבטא את הרעיון שבתוך הדבר הגשמי הזה נמצא השי"ת, בו בזמן שהוא נבדל מזה עד אין קץ. ממילא גם אני, חלק אלוהי ממעל, יכול להתייחס לדבר הגשמי הזה כך. אתחבר לאור האלקי הנמצא בו, ומצד שני אתחבר לאור האלקי המתורם ונשגב מזה עד אין קץ, דהיינו: אשתמש בו, אך מתוך התרוממות מהדבר, לא להיות מחובר לגשמיות. מחובר ומובדל.

למרבה הפחד של בני המשפחה, חשדו של הרופא הובר כנכון, עד כמה שזה היה קשה: ראש המשפחה ר' יעקב פיתח קטרקט על עינו. כעיוור נדמה. עינים לו ולא יראה.

מיד החלו ההכנות לניתוח שיחזיר את הראיה לר' יעקב, ובשלב הזה תלמידו ר' אשר לא הצליח להבין.

"ילמדנו רבינו", תינה ר' אשר את פליאתו לפני רבו, "הרי אתה יודעת את כל התורה כולה בעל פה, וכאן נתן לך השי"ת הזדמנות להיפטר כליל מניסיונות של שמירת עינים, למה לוותר על מתנה טובה זו".

חיך ר' יעקב את חיוכו הצנוע, ביקש מתלמידו שיביא ספר 'אגרא דכלה', הורה לו לדפדף לפרשת קדושים. ר' אשר החל להקריא.

קדוש ומובדל בתוך החיבור

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם. להבין הנתינת טעם 'כי קדוש אני' וכו' - וכי יש להעריך קדושת יציר חומר לקדושתו יתברך שמו?!"

"ונראה לי הדנה צונו הבורא יתברך שמו שלא לילך אחר תאוות לבנו, גם בהתעסקנו בענייני העולם ההכרחים באכילה ושתייה לא נכוון רק הפקת רצונו יתברך שמו, לילך בחכ האכילה לעבודתו יתברך שמו ולברר ניצוצי הקדושה וכיוצא, וירחיק מעצמו הנאת המעשה הגופני ההוא.

"והנה", מתייחס היבני יששכר' לקושי הידוע, 'אילו צונו הבורא יתברך שמו שנהיה נבדלים לגמרי, ולא נעסוק כלל בחומריות ובגשמיות, והיה בורא אותנו באופן כזה שנוכל להתקיים בלא התעסקות בחומריות וגשמיות, אז היה הדבר בנקל לנו. אבל כעת שבהכרח הוא לנו שנהיה מחוברים לגשמיות, ואף על פי כן נצטוו שנהיה מובדלים מהם, דהיינו שלא נמלא תאוותינו בהתעסקינו בהם רק לצורך גבוה, הנה הדבר ההוא לכאורה לראיית עינינו בשר קשה מאוד. וגם קשה על מה עשה ה' ככה למין האנושי הלה'. לכאורה זהו קושי אדיר, גם להיות מחובר, וגם להיות מובדל. איך זה ייתכן? לא פעם האדם חושב לעצמו שאפשר ללמוד ולהתפלל להשי"ת באמת, אבל להשתמש בגשמיות רק לכבוד השי"ת - זה נראה לו בלתי אפשרי. כולו סתירה. הדבר פלא אם כן למה השי"ת עשה קושי אדיר כזה למין האנושי? על כך דורש היבני יששכר' את הכתוב כמין חומר, ונמצאו מקבלים הבנה חדשה ומאירה בכל הסוגיא:

על כך דורש היבני יששכר' את הכתוב כמין חומר, ונמצאו מקבלים הבנה חדשה ומאירה בכל הסוגיא:

"זהו שאמר הכתוב 'קדושים תהיו', שתהיו מובדלים מחומריות - כי קדושה הוא הבדל מחומריות גשמיות כנודע - כמו שאמר רז"ל 'קדש עצמך במותר לך', שגם בהתעסקך במותר לך תהיה קדוש נבדל. שלא יהיה לך חיבור לגשמיות. ואם תקשה לך האריך יהיו שני הפכים בנושא אחד? וגם על מה עשה ה' ככה? "

זהו שאמר בטעם 'כי קדוש אני ה' אלקיכם', הדנה נצטוונו לילך בדרכיו יתברך שמו, והנה הבורא יתברך שמו נעלם ונבדל מכל רעיון ואין לו שום חיבור לנבראים, ואף על פי כן באם יסולק ח"ו השגחתו ושפעו וחיותו מהם כרגע אזי יתבטלו ושום נברא לא יתנענע כי אם

כל יהודי בכל מצב שייך למצות הקדושה, כי בכל אחד יש קדושה אלקית

התורה הקדושה מצווה אותנו "קדושים תהיו" (יש, ב), להיות קדוש ונבדל להשי"ת ולא להימשך אחרי משיכות הגוף, ויש להתבונן, שהרי בוודאי כל מצוה שבתורה שייכת לכל יהודי בכל מצב שהוא, ואיך יכולים אנו לקיים מצוה זו להיות קדוש לה', כאשר הגוף מושך לענייניו. ומה פשר הטעם "כי קדוש אני ה' אלקיכם", שאם השי"ת קדוש - גם אנחנו יכולים להיות קדושים.

האור החיים הקדוש מביא על הפסוק "אני ה' אלקיכם, כמעשה אויב מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו... אני ה' אלקיכם" (יה, ג). שכשהכתוב בא לצוות לנו על הקדושה, מביא לנו הכתוב שלא נטעה לחשוב שזה רק לבני עליה, שהם מרוממים מענייני הגוף, והם יכולים להיות רק להשי"ת, אבל פשוטי המון עם, ובפרט שכבר נכשלו בראיות ומחשבות, וכבר העין ראתה והלב חומד, אז כבר משוקעים במשיכות הגוף, וכבר אי אפשר להיות נבדל להשי"ת - על זה אמר הכתוב "אני ה' אלקיכם", שהשי"ת הוא האלוהי שלנו, יש בנו הארת אלקית, ובוז אפשר להתקדש להשי"ת בכל מצב.

וזה מה שהתורה מדיגישה "אשר ישבתם בה", שעל אף שהייתם משוקעים בארץ מצרים, "ואשר אני מביא אתכם שמה" שתהיו בין הכנענים המשוקצים, עם כל זה תתקדשו, מפני ש"אני ה' אלקיכם". עכת"ד.

הרי לנו שאנחנו יכולים להיות נבדלים להשי"ת בכל מצב שהוא, והעטם כי השי"ת נמצא אתנו תמיד. ונרחיב הענין על פי מה שמבאר ה'דגל' (אמור) שיש בחינת "אני ראשון" ויש בחינת "אני אחרון". שכשהאדם מכיר שהשי"ת הוא חיות הכל, ונמצא כאן איתו, אז חי עם השי"ת ובוודאי אינו חוטא כנגדו. וזהו בחינת "אני ראשון".

אמנם כשמסתלקת ממנו הכרה זאת, אז מרגיש ח"ו שהוא לבד המציאות שלו, ואז בא לידי חטא. אך האמת קיימת לעד, שהכל הוא השי"ת, ואנחנו יכולים להכיר זאת, כי יש לנו הארה אלקית של אמונה אף לאחר החטא באחרית המדרגה. וזהו בחינת "אני אחרון". וכשיודע זאת אז מתעורר לשוב אל השי"ת אף לאחר שנפל חוטא, ואז מאירה לו האמת אף במצבו. עכת"ד.

ולכן אמרה תורה מצות "קדושים תהיו" דווקא ב'הקלה', ללמדנו ששייכת לכל איש יהודי. והתורה נותנת טעם "כי קדוש אני ה' אלקיכם", כי קדושת השי"ת נמצאת אתנו תמיד. והבא ליטור מסייעין אותנו, שכשאנחנו נתחיל להתקדש, אז השי"ת יאיר לנו מציאותו ויחודו שאין עוד מלבדו, וממילא ניבדל מחומר העולם הזה ונחיה רק עם השי"ת.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ז; הדעה והדיבור שלי"ה

מלכותו בכל משלה

מה 'הרויח' השי"ת מכך שהגז בביתו נשבר ע"י שב"ב לא שמעה בקולו? ואם כבר כעסתי ל"ע, מה הוא הרויח עכשיו? המשך סעיף ב'

עוד ועוד, שכל נברא בעולם מגלה כבודו יתברך. ולכן, אם הגז נפל ונשבר, ואם לא עשו מה שביקשתי, וכך גם אם אמרת דיבורים שלא כהוגן, או הרגשת כל מיני הרגשות בלב, מכל פרט ופרט יוצא כבודו יתברך בוודאי! כי אם, הם לא היו קיימים!

אפילו בקליפות!

יוסל: אז בעצם מה שרק קורה הכל כבודו יתברך, אז מה העבודה שלי? אם מכל המעשים שאני עושה. וממה שקורה סביבי, יוצא כבודו יתברך, אז מה בעצם יש לי מה לעשות כאן בעולם? איפה מתבטא ההבדל אם אני עושה כהוגן או לא?

משפיע: אתה שואל טוב. ואתה בעצם שואל על דברי רבינו ש'מלכותו בכל משלה, אפילו בקליפות' זה יסוד שכתוב בוהר הקדוש מפורש, והוא מובא הרבה פעמים בספרי חסידות, ובספר הקדוש מאור עינים מאריך בזה כמה פעמים. ושאלתך טובה מאוד, מה הפירוש שמלכותו יתברך מחיה את הקליפות? איזה כבוד השי"ת יוצא מן הקליפות? והבנת העניין באופן פשוט הוא, שמכל נברא יוצא כבוד השם, והשאלה היא רק אם זה באופן זה חיים או מות. בצורה של טוב או בצורה של רע, והיינו שכאשר נברא ממרה ועושה נגד רצון השי"ת נתגלה כבודו יתברך כאשר יענישו אותו, ויתגלה לעין כל כמה רע ומר עזוב את השם, ואילו כאשר הנברא עושה רצונו יתברך יתגלה כבודו יתברך עליו כאשר ימשך על עצמו כבודו יתברך. כתוב בפירוש בדברי חז"ל (שמות רבה זד) 'כשם שקילוסו של הקב"ה עולה לו מגן עדן מפי הצדיקים כך עולה מגיהנם מפי הרשעים'.

יוסל: אף פעם לא חשבתי שהעניין כל כך פשוט. ראיית כמה פעמים בספרים את הלשון הזה שמלכותו יתברך אפילו בקליפות, אבל זה היה עניין עמוק כזה...

משפיע: למעשה זה נקודה עמוקה מאוד, התחלנו רק להבין את הפשטות וההתחלה שבעניין העמוק הזה, אבל הפשטות הזאת יוצאת בפירוש בפסוקי הבחירה הכתובים בתורה - 'ראה נתת לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע', זאת אומרת שהתורה אומרת לנו שעל כל פעולה ופעולה שלנו יתגלה כבוד הבורא, או בצורה של חיים וטוב או חלילה ההיפך.

זאת אומרת שאם יש קליפה בעולם, אם יש מסך מהבדיל או נסיון כלשהוא, נתגלה ממנו כבודו יתברך, או כאשר יתגבר האדם על הנסיון לעשות רצונו יתברך ואז ייצא מהנסיון ומהמסך המבדיל כבודו השם בדרך של טוב וחיים, כי על ידי הנסיון הזה והקליפה הזאת, יצא נחת רוח לבורא יתברך, והתגלה כבודו יתברך. או אם נכשל ונפל בנסיון ואז יוכל להיות נחת רוח לפניו כאשר יעשה האדם תשובה ויכנס לפני הבורא יתברך, כך או כך, בכל אופן שרק יהיה, בסופו של דבר ייצא מזה כבודו יתברך, כי רק זה הקיום של המעשה והמקרה הזאת.

הגז היה צריך ליפול!

יוסל: אז נחזור לענינו. איפה אנחנו אוחזים? בהתחלה שאלתי מה הרווחים, והמשפיע אמר לי שתחילה אמונה שכלה זה המציאות. אח"כ הסביר לי שעדיין יש בחירה שלא להיות בחלק של כבודו יתברך היוצא מהקליפות על ידי ענישים וכדומה. אז מה למעשה ההדרכה על הסיפור שקרה לי היום? מה אני צריך לעשות או לחשוב אחרי כזה סיפור?

משפיע: העבודה שלנו היא לתפוס את הסיפור מחדש. לעמוד ולהתבונן במה שהיה, ולהבין שאת כל הסיפור הזה עשה הקב"ה, הכל היה מתוכנן מראש, הגז היה צריך ליפול, וגם היה צריך להיות בצורה שהייתה נראית כאילו שזה קרה מהתרשלות של בני אדם, והצורה הזאת דייקא מביאה ומגלה כבודו יתברך. זה צריכים להאמין בצורה ברורה מאוד. אחרי שמאמינים בזה, יכולים חיים להבין שהיה לי כאן איזה עבודה, היה כאן איזה מסר משמים בשבילי, נניח שהקב"ה רצה שאתפוס שלא אני מנהיג את העולם, או לגלות כמה אני אפסי וחלש, ואז לנסות אותי בנסיון של כעס, או שאזכר שאני צריך לעבוד על המידות שלי. או אפילו ההתחזקות בהשי"ת אחר הנפילה בכעס, כל אלו הם אופנים של נחת רוח להשי"ת שייצאו מהמקרה והסיפור הזה.

אבל ראשית הכל הוא זה עצמו, זה עצמו שאדם שעובר עליו כל מיני מקרים, והוא ממליץ את השי"ת על המקרים האלו, והיינו שהוא יודע ומאמין שהכל היה בהשגחה, יש בורא ומנהיג את מקרה התנועה בעולם, בידיעה זו עצמה הוא מביא ומגלה כבודו יתברך מהמקרה הזה.

יוסל: גיוואלדי. דברים נפלאים. מהסיפור של היום בוודאי יצא רווחים גדולים... כזה בהירות באמונה. כאלו יסודות נפלאים.

משפיע: אבל תזכור שדברים נפלאים יוצאים מכל תנועה ומקרה בעולם. א גושע נאכט.

אחרי חצי שנה של עיכובים טכניים, זוכים אנו שוב למאמר המיוחד שלפנינו 'א' חסיד'ישע הדרכה' שהופיע כאן בגיליונו בעבר, ע"פ בקשתו של רבינו שליט"א. המאמר בזמנו הווה עונג מיוחד למאות קוראים שהשפה הפשוטה וצורת ההגשה השונה לכל נפש המורידה את דיבוריו הבעורים של המגה"ק משטערנאביל ז"ע עד לנסיונות היומיומיים שכל אחד מאתנו נפגש בו, דיברה אל לבם. כעת אנו זוכים לעוד סדרה קצרה של מאמרים אלו עד לסיום הדרכה ב'. נקווה שהוא יפיק לקראנו אור וחיות רבה.

כבר התחלנו ללמוד סעיף ב' מההדרכה השניה, שהתחיל רבינו ואמר: **וּבְרָא עוֹלָם הַשְּׁפֵל תְּהוֹ הַשְּׁפֵל הַתּוֹרָה וַיִּשְׁכַּל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁתִּכְתּוֹב בְּרִש"י (בראשית א א).** וְהָבֵל הוּא כְּדִי שִׁתְּנֶגְהָ מְלֻכּוֹתָ וְאֶלְקוּתוֹ בְּרִיחַ הוּא וְכִירוֹ שְׁמוֹ, פִּי אֵין מְלָה בְּלֵא עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. עתה נמשך ללמוד את דבריו הקדושים: **וְצִירָהּ לְהֶאֱמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה וְחֻקָּה, שֶׁהוּא מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְלִית אַתָּר פְּנוּי מִנָּה, וַיִּכְבֵּל דָּבָר וְדָבָר כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ מִכָּל נִבְרָא שֶׁבְעוֹלָם נִגְלָה כְּבוֹדוֹ יתְבָרַךְ, וְאֵין שׁוּם נִבְרָא לְבַטְלָהּ. הַדְּהִינוּ דְּלֵא רַק כְּלָלוֹת הַבְּרִיאָה וְכָדִי לְגַלוֹת כְּבוֹדוֹ יתְבָרַךְ, אֵלֵא כֵּל נִבְרָא פְּרִישׁ וְכֵל מְקָרָה פְּרִישׁ, כּוֹלָם נִבְרָא כְּדִי לְגַלוֹת כְּבוֹדוֹ יתְבָרַךְ - כְּמוֹ שֶׁתִּכְתּוֹב (תהלים קיג) וּמְלֻכּוֹתָו בְּכָל מְשָׁלָה, אֶפְלוּ בְּקִלְפוֹת חַיִּית הַקְּלִיפוֹת הוּא רַק מְכוּחוֹ יתְבָרַךְ בְּלִבְד, דֵּאֵין לָהֶם שׁוּם חַיִּית וְשׁוּם מְצִיאוֹת לְעַצְמָם כָּלֵל.**

וְהוּא הַמְּשַׁפֵּיעַ וְהַמְּמַלֵּךְ כָּל דָּבָר קוֹיָמוּ שֶׁל כָּל דָּבָר בְּעוֹלָם הוּא מְכַח שֶׁפָּעוּ שֶׁל הַקֶּב"ה בְּכָל רֹגַע, וְלִזְמַן שִׁסְתַּלַּק שֶׁפָּעוּ וְחַיִּיתוֹ אֶפְלוּ רֹגַע אַחַת - קִיָּה נִשְׂאָר אוֹתוֹ דָּבָר תְּהוֹ וְהָיוּ דְהִינּוּ שֶׁהַחַיִּית שֶׁל הַרְגַע הַקּוֹדֵם לֹא מְחַיֵּב אֶת קוֹיָמוּ לְרֹגַע הַבָּא, כִּי כָּל רֹגַע וְרֹגַע מִתְחַדֵּשׁ בּו שֶׁפַע חֲדָשׁ מִהַקֶּב"ה הַמְחִיָּה אוֹתוֹ, וְכָלִי הַשֶּׁפַע הַמִּתְחַדֵּשׁ בְּרֹגַע הַזֶּה הוּא מִתְבַּטֵּל לְגַמְרֵי מְכַח הַמְצִיאוֹת שֶׁלוֹ.

יום קשה

יוסל: אני לא כל כך מרוכז היום. יסלח לי המשפיע. פשוט היה לי קצת יום קשה, מה שקוראים בלשוננו 'מוחץ דקנטות'.

משפיע: נו, המושג 'מוחץ דקנטות' ידוע ומפורסם. אבל כל פעם זה מגיע מכיוון אחר, מסיפור אחר, ולפעמים גם בלי איזה סיבה מיוחדת. אולי תשתף אותי מה היה היום? איזה סוג יום קשה היה לך?

יוסל: מוטב מלא תשאל. האמת היא שכבר הספקתי להרגע קצת, אבל בשעת מעשה היה נראה קשה ממש... זה איזה שילוב של כמה עגמת נפש שנתקצבו יחד. אבל ברוך השם שכבר נרגע.

משפיע: אבל בכל זאת, הבה נשמע מה היה...

יוסל: זה בעצם סיפור קטן, למעשה מה שקרה הוא שאיזה כלי של פסח, כלי יקר, נשבר לרסיסים, ועמו נשבר גם איזה כלי השייך לכל ימות המשיח... אלא שהנקודה היא לא הפסח הכעסי שבנו, אלא שזה נגרם בגלל רשלנות, זה גרר עמו כמה מיני בעיית קפידות הזאת, הסיפור הוא שהגז של פסח מונח אצלי במשך ימי הפסח במקום מסוים, ולאחר הפסח כאשר צריכים לארוז ולהעלותו ל'ביודעים' זה מלאכה שלימה, ולצורך זה ביקשתי כמה פעמים מיד אחר הפסח מבני ביתי שיפנו את המקום ל'ביודעים' בכדי שאוכל להעביר את הגז של פסח לשם ושאוכל להוציא משם את כלי החמץ. אבל בגלל שלא עשו את מה שביקשתי, התהפך הגז לגמרי ונשבר, ולא רק זה אלא שנפל על המיקסר ושבר גם חלק ממנו... עכשיו גם אין לי גז לפסח, וגם אני צריך לתקן את המיקסר, והכל בגלל שלא עשו את מה שביקשתי...

משפיע: ואכן המשך הסיפור?

יוסל: ההמשך הוא שקצפתי וכעסתי כמובן, והיה גאנצע ויוכוחים מי אשם במפולת הזאת, ומכל הכעס הזה איבדתי לגמרי את המוחין, כי בעיקר מה ששבר אותי הוא למה כעסתי בשביל דבר כזה? ואיפה האמונה שלי? בקיצור זה שבר אותי לגמרי, וכל המשך היום מאז כבר היה דפוק.

משפיע: אבל עכשיו כבר נרגעת? בא נשמע איך נרגעת? מה הרגיע אותך?

יוסל: תראה, כל אחד נרגע בסוף. עובר קצת זמן ונרגעים.

משפיע: אני רוצה אבל לשאול אותך. האם אתה חושב שאתה יכול לצאת מכל הסיפור הזה עם איזה רווחים?

יוסל: רווחים? ממש לא. מקסימום אולי ללמוד לקח לפעם הבאה שלא לכעוס כל כך. או שבני הבית ילמדו שכדאי לציית למה שאני אומר...

משפיע: סודר, לקחים אלו וודאי שיש כאן. אבל אני מדבר על רווחים נצחיים, רווחים אמיתיים שרק יהודי בעל אמונה יכול לזכות. על זה אני מדבר, ועל נקודה זו אני רוצה להתמקד ולעמוד. ולמה אני אומר שיכולים לצאת עם רווחים? כי הרי כל יהודי מאמין יודע שכלל הוא מהשי"ת, הרי גם התבנית שכתבנו, וגם התקלה והפסד שקרה בסוף, וגם המכשול ונפילת המוחץ שקרה אחר כך, הכל ממש הוא מהשי"ת, נו, אז אם הכל מהשי"ת בוודאי יש לה איזה תכלית, איזה מטרה, ואם מגיעים לתכלית הריטוריה או בוודאי יש רווחים. ולכן אני חוזר ומבקש שתחשוב איזה רווחים יכול להיות מסיפור כזה?

יוסל: נו שיהי, נראה לי שהמשפיע עושה עסק גדול מדאי מכל הסיפור הזה. זה היה נוגמר, ועכשיו גיאנאנען ווייטער, אפשר ללכת הלאה. בא נמשך ונלמד את דברי הטשערנאביל'ער מגיד.

משפיע: אני לא מבין אותך. האם התכלית היא ללמוד וללכת הלאה? האם הכוונה שלנו זה להוסיף ידיעות וענינים בחסידות? הרי התכלית שלנו היא לחיות עם הדברים האלו? אנו הרי לומדים

עבודת ימי הספירה

מה השייכות בין התשוקה לקבלת התורה, לתיקון ההנהגה בין אדם לחבירו? מה משמעות המושג קבלת התורה על פי חסידות? ומה הגוון המיוחד של עבודת הימים האלו? הסבר מקיף

ואז המידות מיתקנות, ופועלות בשלימות בהתכללות זו בזו, כי כולם מובלים במטרה אחת - רצון ה'. חסד לפי רצון ה' וגבורה לפי רצון ה' ותפארת לפי רצון ה' וכו' וכו'.

מה שאינו כן כלל כאשר המידות אינן בטלות לרצון ה', כי אז כל מידה הוא שלטת בפני עצמה, והיא מתנגשת ומתנגדת במידות הסותרות את עניינה, ונפש האדם אינה מיושבת ומתוקנת כראוי על מתכונתה הראויה.

ועל פי הקדמה זו אנו רואים איך שעבודת תיקון המידות של ימי הספירה, היא דבר אחד עם עבודת התשוקה לקבלת התורה, וממנה היא נובעת, כאשר מתוך ההכרה באושר הגדול שהקב"ה חחר אותנו לעם קדשו, והתשוקה המתעוררת להיות כלה נאה ומקושטת לפניו הבטלה ומופקרת לרצונו, אנו משתדלים עד כמה שידנינו מגעת לבטל את מידותינו לרצונו ית' במשך כל ימי הספירה.

וזו היא העבודה הנרצית בימים אלו, להתבונן בכך שהדבר הטוב ביותר זה להיות הכלה של השי"ת מה שיעורר תשוקה גדולה ונמרצה בלבנו ליום המקווה והנחשק של קבלת התורה, ולפעול מתוך תשוקה זו את כל העבודות של תיקון המידות.

ג

החבר אינו סתירה

ובזה כבר נכלל גם העבודה של אהבת חברים, ו'נהגו כבוד זה בזה' המסוגל לימים אלו.

כי הפירוד בין חברים נובע מכך שכל אחד עסוק בעצמיותו, ולא ברצון ה', ומתוך כך כל אחד פונה לרצונות ונטיות שונות ומנוגדות איש מרעהו כאשר כשם שאין פרצופיהם שוות כך אין דעותיהם שוות,

אך כשהמטרה היא להיות כלה להשי"ת, להיות בטל לרצונו, אז כל המידות פועלות בהתכללות באדם עצמו, ומתוך כך הוא רואה ומכיר גם בגוונים שונים בעבודת השי"ת, והוא מסוגל להתכלל ולהתאחד גם עם חבירו.

ובכלל, כמה שיותר האדם עצמו חי יותר בנקודה הפנימית שלו הבטלה לרצון ה', כשכל ענייניו הגשמיים והרוחניים טפלים אליה, הוא גם רואה בשני את הנקודה הפנימית הטהורה שלו, ומתוך כך הוא אוהב אותו מאד, כאשר הוא רואה אותו כמצאיות אחת עם המציאות שלו.

יכנו ה'.

התורה'. בספרי החסידות מבואר כי העניין של קבלת התורה, אינו מושג יבש של קבלת הידיעה של התורה חוקיה וחכמתה, קבלת התורה הוא זה שהפכנו להיות כלים מותאמים שהתורה הקדושה תיקלט בנפשנו.

יום קבלת התורה, הוא יום שכלל ישראל **מקבלים בנפשם דרגה של ביטול לרצון ה'**, ביטול כזה ההופך אותם לכלים ראויים שהתורה הקדושה תתקיים על ידם, וקדושתה תחול עליהם.

הגדרה מדויקת יותר לדרגה זו מוצאים אנו במדרשי חז"ל אשר בהם מוגדר יום קבלת התורה, כיום חתונתי, זו חתונה בין קוב"ה ונסנת ישראל כביכול.

ביום קבלת התורה כל יהודי צריך להיות כלה להשי"ת, כי השי"ת רוצה לקדש אותנו כביכול.

מה היא ההבנה של כלה? יש ר"ן ידוע בנדרים אשר מסביר את עניין חלות הקידושין בלשון זה 'דמשוי נפשה לגבי הבעל כדבר של הפקר', הקידושין חלים כשהכלה אומרת לחתן אני מפקירה את עצמי כלפיך, תוכל לקחת אותי, ולעשות אתי מה שתרצה.

ביום קבלת התורה יהודי צריך להגיע למצב שבו הוא אומר להשי"ת ככלה לחתן, הריני הפקר כלפי רצונך, אני מסור אליך לכל מה שתרצה, ומוכן ומזומן לשמוע ולקבל את הוראותיך באהבה.

ובעצם עבודתנו כל ימי הספירה היא שאנו מתכוונים לאמירה הזו, שהיא תצמר מכל חלקי לבנו נפשנו רוחנו ונשמתנו, שלא תשאר פינה בלב ובמידות שלא תעמוד ככלה כלולה ומקושטת לפני השי"ת ביום החתונה בשבועות.

וזו המשמעות של ההיטהרות מטומאת מצרים, ממ"ט שערי הטומאה, כי הטומאה זה כל מה שמסתיר על הרצון הטהור הזה שבעומק לבנו להיות בטל לרצון ה' ולעול תורתו ומצוותיו הקדושים, ה'כלה' שבקרבו, ובתיקון שבע המידות על ידי ביטולם לרצונו יתברך אנו מיטהרים ממנה.

ושבע מידות אלו, אשר כנגדם נעודו שבעת השבועות של הספירה, כוללים בהם כל הנטיות הרצונות והחשקות שבנפשנו בכל אופן שהוא, לפעמים יש בנו נטיה של חסד ולפעמים של גבורה. ויש אנשים שבטבעם הם נוטים יותר לחסד ויש כאלו שבטבעם נוטים לגבורה ויש לתפארת וכן הלאה, וכל מידה הוא נפרדת ומנוגדת לחברתה כמידה בפני עצמה, ותיקון המידות בימים אלו, זה על ידי שאנו מתבטלים לרצון ה', ומנווטים את כל המידות שיפעלו רק לרצונו ית',

השבועות האלו של 'ספירת העומר' שאנו נמצאים בהם, נועדו כידוע לתיקון המידות והתקרבות לה', ויש בימים סגולה מיוחדת שמקצת עבודה שלנו בימים אלו יכולה להשפיע על נפשנו יותר מהרבה עבודה בימים רגילים, כפי שמתבאר בספרים הקדושים. יש לנו אם כן להתבונן קצת בעניינם של הימים, וצורת העבודה המיוחדת שלהם בכדי לנצל אותם כראוי.

א

להראות בנפשנו החפץ

עניינם של הימים על פי פשוט מבואר בארוכה ב'ספר החינוך', שם הוא מרחיב בטוב טעמו שמצות ספירת העומר כולו עניין של תשוקה והכנה למתן תורה, ועל דרך מה שמוצאים בעולם כשאדם מצפה ומשתוקק לעניין נחשק אצלו, הוא סופר את הימים עד שהוא יגיע לאותו עניין נחשק, כך הוא עניין מצוה זו להראות בנפשנו את התשוקה והחפץ הגדול לקבלת התורה. ומה שסופרים את הימים שכבר עברו, במקום את הימים שעדיין נשארו, הוא כותב שם שזה אדרבה מרוב התשוקה, מחמת כי אילו היינו שמים אל לב בתחילת הספירה כי עוד חמישים ימים מבדילים בינינו לתשוקת נפשנו, לא היינו סובלים את המחשבה על כך, ולכן סופרים דווקא כל יום שכבר עבר וקירב אותנו אל חמדת לבבנו. (ובסופם של הימים כאשר המרוחק כבר לא גדול כ"כ, היה עלינו לשוב ולספור את הימים שנשארו, אלא כיון שכבר התחילו כן לא משנים).

ויוצא מכך שבפשטות כל עבודת הימים האלו היא **לגלות בנפשנו את התשוקה הגדולה לקבלת התורה שיש לנו בנשמה**.

והנה ידוע הכלל הגדול כי רובד הפשטות שבתורה הקדושה אינו נפרד מחלקי הרמז הדרוש והסוד שבו, אלא הם נעוצים זה בזה ומשלימים זה את זה.

יש להבין אם כן איך מתמזגת הבחנה זו של ה'חינוך' בעבודת הימים, עם מה שידוע לנו מהספ"ק כי הימים האלו מיוחדים לעבודת המידות, וכך גם עם מה שידוע כי הם באים לתקן את הפגם של תלמידי ר' עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה, מה עניין עבודת המידות או אהבת חברים, לעניין התשוקה לקבלת התורה?

כך גם מה שמבואר בזהרה הקדוש כי ימים אלו הם ענין 'שבעה נקיים' לטהרת כנסת ישראל היוצאת ממ"ט השערים של טומאת מצרים, כאשר כל שבוע מיוחדת לטהרת מידה אחרת מהשבע מידות, עד שתהיה ראויה ליחוד של חג השבועות צריכים להבין איך זה מתחבר לכל העניינים האמורים?

ב

כלה לה' יתברך

וההסבר לכל זה, נעוץ בהבנה הראויה של המושג 'קבלת

רשימה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

איזהו חסיד? מי שאינו עושה את הטפל לעיקר, והעיקר לטפל

הרה"ק מקאצק ז"ע

לעילוי נשמת הגאון ר' שמעון בן הגאון הגדול ר' מרדכי **יעקב זצ"ל ברייש** זלבי"ע זיכר השפ"ב הונצח ע"י המשפחה

נדרת הרה"ח ר' **לייב שלמה כהנר"פ** סאמעט שליט"א לרגל הולדת בנו למול טוב בסבת מרן בעש"ט חקן הולמדי"ו י"ג ירח סס"ט רוב ט"ז

נדרת הרה"ח ר' **מנחם מענדל ברוין** שליט"א לרגל הולדת בתו למול טוב בסבת מרן בעש"ט חקן הולמדי"ו י"ג ירח סס"ט רוב ט"ז

נדרת הרה"ח ר' **בנימין בראנסדורפער** שליט"א לרגל הולדת בתו למול טוב בסבת מרן בעש"ט חקן הולמדי"ו י"ג ירח סס"ט רוב ט"ז

500 גליונות לזיכוי הרבים נדרת הרה"ח ר' **גולדשמיד** שליט"א מאנשענסטער לרגל הולדת בתו למול טוב בסבת מרן בעש"ט חקן הולמדי"ו י"ג ירח סס"ט רוב ט"ז

2000 גליונות לזיכוי הרבים נדרת הרה"ח ר' **דוב בער שישא** שליט"א לרגל הולדת בנו למול טוב בסבת מרן בעש"ט חקן הולמדי"ו י"ג ירח סס"ט רוב ט"ז

סוד הקבלות

שאלה:

אני מקבל על עצמי קבלות לטובה, אבל אני לא מצליח לעמוד בהן, ועד שכבר התייאשתי מכל הרעיון הזה שנקרא קבלות. רציתי לדעת איך מצליחים לעמוד בקבלות? ואם לא הצלחתי לעמוד - איך מצליחים להתרומם לעמוד על כל פנים בעתיד, שלא לוותר על הקבלה לגמרי ולהתייאש ממנה?

תשובה:

סוד ההצלחה לעמוד בקבלות טובות הוא התכנון. זה לא דבר מורכב, אבל זה פשוט הופך לגמרי את משמעות הקבלה. מרצון כללי טוב זה הופך לקבלה ברת קיימא שאפשר לעמוד בה. סוד התכנון הוא סוד גלוי, משום שכל אחד יודע שבעניני עולם הזה אי אפשר להתקדם בשום דבר בלי תכנון, ומה שצריך זה פשוט לקלוט שכך גם ברוחניות.

מה כולל התכנון? שלשה דברים: **מטרה, אמצעים, מפריעים.** במילים פשוטות יותר: א. מה אני רוצה? ב. איך אני משיג את זה? ג. מה עלול להפריע לי לזה ואיך אתמודד עם המפריע?

למשל, אדם הולך לקבל על עצמו קבלה בעניני תורה - עליו לדעת קודם כל את מטרתו: האם ללמוד ולדעת את כל תורה שבכתב ותורה שבעל פה; או לסיים ש"ס בבלי וירושלמי; או להיבחן שולחן ערוך; וכן הלאה.

לאחר שהציב לעצמו מטרה - הוא צריך לבדוק מה האמצעים לכך. מה השעות המתאימות ללימוד כזה, איפה יש מקום של ישוב הדעת, ומי יוכל להיות חברותא מתאים, איזה סדר והספק לימוד יתאים לו, מה הספרים המתאימים, ואיזו צורת הלימוד נוגעת לכאן. האם ללמוד קטעים קצרים או קטע ארוך אחד, האם ללמוד בצורה זו או בצורה אחרת.

משיים את השלב השני - שלב האמצעים, הוא צריך לעבור לשלב המפריעים. אי אפשר להתחמק מן השלב המכריע הזה, משום שאם לא מתכננים איך להתמודד עם המפריעים, אזי הקבלה תיפול שם. לכן צריך לבדוק בפרוטרוט איך מתמודדים עם המפריעים העלולים לצוץ: טירדות, חוסר התאמה, רעשים, אנשים שאינם לשוחח ולהפריע, או כל מפריע שרק יהיה.

הדברים אמורים כמובן לכל סוגי הקבלות. **כך למשל** גם בתפילה. אם האדם רוצה להתחזק בתפילה, לשפוף נפשו להש"ת ולהתקרב אליו, הוא צריך לתכנן את שלשת השלבים. שלב המטרה: איך אני רוצה להתפלל? להתבוננות באריכות או בהתבוננות קצרה, בהתלהבות כללית או בנקודה פרטית, בפירוש המילות או בקדושת האותיות, ביגיעת נפש או ביגיעת גוף וכן הלאה.

לאחר מכן הוא צריך לבחור את ספרי כוונת התפילה המתאימים לכך, הזמן המתאים לכך, המקום המתאים לכך, וכן הלאה והלאה. ושוב הוא צריך לעבור לשלב השלישי - לבדוק מה יפריע לו לתפילה כזו, ואיך הוא יוכל להתמודד עם זה.

ושלש נקודות לגבי אופן התכנון:

א. את התכנון רצוי לעשות **על גבי דף.** ככה

להרחיק מן הישות

הרה"ח ר' צבי אלימלך בלום שליט"א

כידוע היה רביה"ק ז"ע זהיר מאוד שלא להביא את תלמידיו לידי גאווה והתנשאות. זכורני כאשר הוצאתי לאור בס"ד את הספר "הנהגות החינוך" בשנת תשמ"א, הבאתי אז את דפי הספר אחרי העריכה בקודש פנימה להראותם לפני רביה"ק ז"ע. רבינו לקח את הדפים ועבר על כל הספר, ואף הגייה אותם בכתי"ק בהרבה מקומות, והדריך אותי איזה מאמרים להשמיט, ואיזה להוסיף.

וכאשר הבאתי את הספר לידי רביה"ק ז"ע אחרי העריכה, לא אמר לי רבינו שום דברי הערכה ושום דברי שבח על הספר. אחר כך שמעתי מאחי הרה"ח ר' אהרן שליט"א שהתבטא אליו רבינו בהתפעלות "דיין ברודער הערש מילעך האט געמאכט א שיינעם ספר". והדבר חזר ונשנה כאשר הוצאתי לאור מהדורה שניה לפני רביה"ק ז"ע, אמר לי רבינו "את הספר כבר ראיתי, הבה אראה מה הוספת בו?". ולא אמר לי כלום על טובו של הספר. כי מרוב אהבתו אותנו לא רצה להכניס בנו שום יישות.

אריינכאפן זעהן א צדיק

הרה"ח ר' משה יהודה הכהן שטיינבערגער שליט"א

רביה"ק ז"ע עשה בשב"ק פרשת שמות תשל"ב בעיר בני ברק עם בחוריו הישיבה, וגם אני זכיתי להצטרף בבחורתי באותה שבת בצל הקודש. אחר השולחן-הטהור בליל שב"ק נענה רביה"ק **"ווער ס'ווייל אריינכאפן צו זעהן א צדיק זאל גיין צום טיש פון אמרי חיים"**, אך עברנו קבוצת בחורים אל שולחנו הטהור, ולפלא כי אכן היה זה שולחן האחרונה של האמרי חיים עלי אדמות. אחר כך נחלה ונסתלק ביום ט' ניסן באותה שנה.

לדמותו של חסיד | הרה"ח ר' שלום יצחק שערה ז"ל

הרה"ח ר' מרדכי בלום שליט"א

הרה"ח ר' שלום יצחק שערה ז"ל (יארצייט ע"ה אייר תש"ס) מחשובי תלמידי רביה"ז ז"ע בעיר סאטמאר, הוא היה תלמיד חכם עצום, כל ימיו היו חטיבה אחת של מסירות נפש בביטול הגמור. בבחורותו למד אצל הגה"ק ר' שמואל רוזנבערג ז"ע אב"ד אונסדורף, ואצל הגה"ק ר' שאול בראך ז"ע אב"ד קאשוי, ובאך הוסמך על ידיהם בכתר הוראה, גם היה מיודעי ח"ן, וחיבר פירושו על ספר הקבלה "שפע טל".

ר' שלום יצחק נשא את בתו של ראש השוחטים בעיר סאטמאר הרה"ח ר' עזריאל שווארץ ז"ל, ועם הזמן התחיל ללמוד את מלאכת השחיטה, וקיבל כתב קבלה על שחיטה מגדולי ישראל רבים, אשר שבחוהו מאוד. בשנת תרצ"ב סיבב מסבב כל הסיבות שהזכרח לנדוד למרחקים להתיישב בלאנדאן עם כל משפחתו. ואף שם לא הרפה את הקשר האדוק אל רביה"ז ז"ע והחליף עשרות מכתבים עם רביה"ז ז"ע הלך ושוב.

שם בלאנדאן קיבל משרה בבית מטבחים גדול, שבעליו היה אדם ריק וחלש ביהדות רח"ל, ולקח את ר' שלום יצחק לשמש כשוחט ובודק. אולם עם הזמן חרה אפו של בעל המטבחים מאוד על ר' שלום יצחק, על אשר הורה לו על כמה בזמות שהם טריפות. ולא שת לבו לזאת ומכר אף את הטריפות רח"ל. ר' שלום יצחק לא נפחד ופירסם את מעשיו ברבים, כדי להציל את ישראל מנבילות וטריפות, או אז כלתה אליו הרעה מבעל המטבחים, ושיחד ל"ע את אחד הפועלים להכניס לו רעל בתוך המשקה של ר' שלום יצחק, ומני אז סבל מחולאים רבים, עד שנפטר לאחר שנים בדמיו ימיו.

וכל זה לא שברה את רוחו, והמשיך בעוז ותעצומות, וה' הצליח דרכו להקים בית שחיטה נפרדת ומהודרת בעיר הבירה לאנדאן. רביה"ז כותב לו באגרת קודש **"והיה לי התרגשות גדולה מהמסירות נפש שהיה לך... וה' ישמרך מידי הרשעים... ואל תחתר במריעים רק תעשה הכל בהצנע ודעת, כי שעתם צלחה בעוה"ר..."**

ר' שלום יצחק היה מסור בלו"ג להחזיק את בני הישיבה של רביה"ז ולחזק את כל פעולותיו, וכיתת רגליו הרבה למען רבינו. עד כדי כך שבסוף ימיו עזב לגמרי את מלאכת השחיטה, כדי להקים וועד הפועל מיוחד למען ישיבתו של רבינו, ביחד עם נאמני רביה"ז הרה"ח ר' ישעי' רובין ז"ל והרה"ח ר' יהודה יונגער ז"ל. כמו כן פעלו להפיץ את חיבוריו של רבינו הזקן ז"ע.

ראוי לציין. כפי שרואים באגרות, התאונן בפני רבינו שמוכרח הוא להסתיר את הדבר שהוא עצמו גם מתפרנס עתה מהתרומות שהוא מגייס לרבינו (אחרי שעזב את פרנסתו). רביה"ז משיב לו באגרת קודש, אני מבין שאתה מתבייש לגלות, כי אתה מנכדי העיר. וגם כי אז לא יהיה לך את ההעזה לבקש סכומים גדולים. אולם לומר שאין אתה לוקח כלום - הוא שקר גמור. אם כן יהיה בונה ביתו בקשר, וגם אנו נהיה חברים לשקר זה. על כן עצתי הנכונה והאמתית שתגיד את האמת, ואין האמת ראויה להיות ביישנית ופחדנית, ולא תחסר מאומה, כי מה שנגזר מן השמים תקבל, או לפחות אל תאמר מאומה לא הן ולא לאו.

כאלו היו הנסיגות של פארציטישע יודן...

זה יוצא מסודר, ואי אפשר לתת לפרט אחד להתחמק. כשרך חושבים על זה, נקל מאוד לבוא לרמיה עצמית ולעיוגולי פינות, שבסופו של דבר יגרמו לך שהקבלות לא יהיו ברות קיימא.

ב. כלל חשוב מאוד: בעת התכנון יש להיכנס לכמה שיותר פרטים. איזה אמצעי בדיוק יעזור לי, איזה מפריע נוסף יכול לצוץ, וכן הלאה והלאה. **והסיבות לכך הן שתיים: קודם כל,** כשאדם יורד לפרטים, הוא מתחבר יותר. כך שאם עד עכשיו הרגיש באופן כללי שהוא רוצה לקבל על עצמו שלא לדבר לשון הרע, עכשיו כשהוא צריך לתכנן את זה, הוא צריך לבדוק מה בדיוק הוא רוצה לעשות, איזה אמצעים, ומה ההתמודדויות שיהיו לו, כך יוצא שהוא מחובר הרבה יותר עם הקבלה. **ושנית,** כי במובן הפשוט ביותר, כשמחסירים פרט מסוים - פשר הדבר שזה עוד מקום לנפילה ולאי עמידה בקבלה. כמה שיותר פרטים שתקיף בעת התכנון - תחסוך נפילות. זה בעצם סוד העמידה בקבלות - תכנון מראש כל פרט ופרט.

ג. רצוי מאוד להחזיק טבלא אישית, ולרשום על יום את ההתקדמות. אך לשם שינוי, יש לרשום **רק את ההצלחות,** ולא את הכשלונות. בימים שבהם נכשלת ולא עמדת בקבלה, פשוט תשאיר את המשבצת ריקה (ראה בשורות הבאות הסיבה). כך המעקב העקבי ממריץ לקיים את הקבלה מדי יום ביומו.

ועתה לגבי שאלתך השניה - **אם כבר נפלת, מה העצה שלא לזנוח את הקבלה בכלל?**

האמת היא שהרבה מהתשובה על כך כבר נכלל בתשובה הקודמת, כי מי שמתכנן תכנון נכון, אזי גם כשהוא נופל, הנפילה שלו אינה כללית, והיא אינה מייאשת אותו לגמרי. שהרי יודע מה הם המפריעים שלו, ויודע גם מה האמצעים הטובים למטרה שלו, כך שאין לו סיבה למה לוותר ולהתייאש.

אך עצתו במצב הזה, היא להתייעץ עם מורה דרך או חבר, להבין איפה היתה הטעות. למה נפל, ואיך יוכל למנוע זאת בעתיד. גם מי שעדיין אין לו מורה דרך וחבר לכך לעת עתה, יוכל בינתיים להשתמש עם הקנה חבר, וכדברי המפרשים הידועים, ולפרט את דיון הנפילה על גבי הכתוב, וזה יעזור לו לעשות סדר בראש ולהגיע לפתרון התעלומה.

ועוד משהו, כאמור, ידאג לרשום בטבלא שלו רק ההצלחות, ולא את הכשלונות כלל. כי טבע האדם הוא שכשהוא רואה את הצלחותיו, על אף שיועד שיש גם כשלונות - בכל זאת זה נותן לו חיזוק. ולהיפך, כשמסתכל על חצי הכוס הריקה, אזי על אף שיועד שיש גם חצי כוס מליאה, זה מחליש את נפשו ומגיע לעצבות ומאבד את כל הרצון ללכת הלאה. לכן תכתוב רק ההצלחות, וזה יגרום לך שלא לרצות לאבד את ההצלחה. וכפי שאנו רואים עתה בימי ספירת העומר, שעל אף שכל מהות הספירה היא לספור בהשתוקקות את הימים לתפילת תורה, אף על פי כן סופרים את הימים שכבר עברו, ומבארים המפרשים שהטעם הוא שאם היו סופרים את הימים שנשארו היינו מקבלים חלישות הדעת שעוד צריך לעבור כל כך הרבה זמן, אבל העובדה שכבר עברו כמה ימים מסייעת להשתוקקות.

בהצלחה ובסייעתא דשמיא!